

ת"פ 34261/01/12 - מדינת ישראל נגד ו. מ.

בית משפט השלום באשקלון

17 מרץ 2014

ת"פ 34261-01-12 מדינת ישראל נ' מ.

בפני **כב' השופטת דינה כהן, ס.נשיא**
מאשימה: **מדינת ישראל**
נגד **ו. מ.**
נאשם: **ו. מ.**

הכרעת דין

בהמשך להחלטתי מתאריך 18/2/14 בה הודעתי על זיכויי של הנאשם מחמת הספק- להלן הנימוקים.

1. הנאשם, צעיר יליד 1988 נשוי למתלוננת הגב' נ מ ולבני הזוג תינוק משותף.

הנאשם הואשם בכך שבתאריך 9.7.11 בשעה 21:13 ברחוב .... באשקלון בבית הורי המתלוננת תקף אותה במכות אגרוף בכתפה השמאלית. על פי כתב האישום, בשלב זה תפס אחיה של המתלוננת ר. את הנאשם ובתגובה תקף הנאשם את ר. בכך שהיכה אותו באגרופים ובעיטות בכל חלקי גופו ובהמשך כאשר ניסה י. ב. אביה של המתלוננת להפריד בין הנאשם לבין ר. וכתוצאה מכך תקף הנאשם את י. בכך שהיכה אותו בצלעות ואצבע יד ימין.

לנאשם יוחסו עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ועבירת תקיפה סתם לפי סעיף 379.

כמו כן הואשם הנאשם בכך שבנסיבות המפורטות לעיל איים שלא כדין על המתלוננת בכך שאמר לה "חכי אני אבוא גם אליך" בכוונה להפחידה או להקניטה ובכך יוחסה לו עבירת איום לפי סעיף 192 לאותו החוק.

2. בישיבת המענה כפר הנאשם בעבירות המיוחסות לו וטען כי הותקף על ידי בני משפחת המתלוננת.

3. המאשימה סבורה כי יש ליתן אמון בגרסת המתלוננת, אחיה ר. ב. וי. ב. ולהעדיף את עדותם על פני גרסת הנאשם שהגיע באותו ערב לבית הוריה של המתלוננת על מנת ליצור פרובוקציות עקב ויכוח עם המתלוננת ועל רקע הקרע שנתגלע ביניהם ביניהם. צוין כי המתלוננת העידה באופן עקבי ובביטחון ויש להעדיף את גרסתה ועל פיה, לפי שגרסתה זכה לחיזוקים לקבוע כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

4. ב"כ הנאשם בסיכומיה סברה שיש לדחות את גרסת המתלוננת שהונעה מתוך מטרה לקדם הליכי גירושין המתנהלים בין בני הזוג ושהיתה רצופת סתירות. בתוך כך הופנית לעדויות המתלוננת, אביה ואחיה כפי שנמסרו במשטרה נ/2 (הודעת ר. ב. אחיה של המתלוננת), נ/3 ו-נ/5 (הודעת י. ב. אביה של המתלוננת) ו-נ/4 (הודעת נ. מ.) המתלוננת עצמה.

בין היתר הצביעה ב"כ הנאשם על סתירות בהקשר לאופן התקיפה. נטען כי על פי הודעת המתלוננת נ/4 מצינת המתלוננת כי כשהנאשם הגיע לקחת את מפתחות הרכב סרבה לתת לו ואז הכה אותה באגרופים בכתף שמאל, אחיה תפס את הנאשם ואביה הפריד ביניהם וקיבל מכות בצלעות ואולם בבית המשפט מצינת כי הנאשם תפס אותה בכתף שמאל באגרופים, ניסה למשוך את המפתחות, נתן שאין לו זכר בתלונה על פי ההודעה במשטרה ואחיה הוא זה שניסה להפריד ביניהם ונתן לו בעיטות וכשאביה ניסה להפריד נתן לו מכות בצלעות.

ב"כ הנאשם מצינת כי בדו"ח שהוגש בהסכמה ת/3 שערך שוטר הסיור רס"ר פרג'י רובי מצוין שהמתלוננת טענה בפניו שבעלה תקף אותה כאשר נתן לה "מכות בגבה עם ידיו" וכי אחיו י. הגיע עם סכין ואיים עליה יחד עם בעלה. יתרה מכך, המתלוננת עצמה לדברי ב"כ הנאשם מצינת כי לא דיברה עם השוטר שהזמינה ולא סיפרה לו את הסיפור שבכל מקרה שונה מגרסתה בעדות או בהודעה שמסרה במשטרה, ומצינת שהמתלוננת מסרה שדברי השוטר הם שקר שכן עלתה לניידת ולקחו אותה.

כמו כן ב"כ הנאשם סבורה שהמתלוננת בהמשך (עמוד 4) עדותה מפרטת גרסה שלישית למהלך האירועים שעה שמצינת כי הנאשם ביקש את מפתחות הרכב, תקף אותה בכתף, הכה אותה באגרופים ואז אחיה "ביקש ממנו יפה...", למרות שבתחילת החקירה ציינה שאחיה ניסה להפריד ואילו הנאשם נתן לו בעיטות (עמוד 2 שורה 16).

נטען עוד כי המתלוננת סתרה את עצמה במוסרה גרסה רביעית לאירוע בכך שציינה בעדותה (עמודים 5 ו-6 לפרוטוקול) שהנאשם תקף את אחיה באגרופים, הפיל אותו ארצה, אביה ניסה לעזור וקיבל מכה בצלעות, תכנים שלא צוינו בהודעה במשטרה.

נטען כי המתלוננת סיפרה שהיו עליה סימנים אולם אלה לא מתועדים על ידי השוטר או החוקר שחקר אותה וכן הופנית לכך שבהודעה במשטרה לא ציינה המתלוננת כי הנאשם ניסה להוציא ממנה את המפתחות בכח (עמוד 6 שורה 17).

ב"כ הנאשם ציינה כי גם גרסאות האב והאח אינן עולות בקנה אחד מבחינה עובדתית לעניין תיאור מהלך האירועים. ב"כ הנאשם סבורה כי בעדותו ציין אחיה של המתלוננת שהנאשם נתן למתלוננת מכה חזקה בכתף, אביו דחף אותו שלא ימשיך לתקוף, הוא קם להגן ואז הנאשם תקף אותו. ב"כ הנאשם תוהה היכן התיאורים המפורטים על ידי אביו שכביכול בנו תפס את הנאשם בידיים, שדיבר יפה או שהפיל אותו על הרצפה ולא אפשר לו לקום.

ב"כ הנאשם מצינת שניכר כי האח מתאים את גרסתו לגרסת אחותו המתלוננת, היה להם הזמן לתאם עדויות והמתלוננת אף אשרה כי שוחחה עם עו"ד כשבוע לפני מועד העדות לקראת תיק הגירושין (עמוד 4 שורה 7).

ב"כ הנאשם מתייחסת בסיכומיה לשיטתה לסתירות בנוגע למיקום שבו ישבו או היו המעורבים במהלך האירועים.

עוד נטען כי אביה של המתלוננת מספר בבית המשפט את הגרסה העובדתית שסיפרו בנו ובתו המתלוננת ושהוא ראה את הנאשם תוקף את המתלוננת ונותן לה מכת אגרוף. ואולם בהודעה במשטרה הדבר לא צוין והעד לא נתן לכך הסבר.

נטען כי המתלוננת התנהלה כלפי הנאשם באופן פוגעני למרות שאישרה כי הרכב רשום על שמו של הנאשם סרבה לתת לו את מפתחות הרכב על מנת להצית את האווירה ולמשוך אותו לויכוח על מנת לקדם את ענייניה במסגרת תיק הגירושין. סיכומו של דבר סבורה ב"כ הנאשם כי המתלוננת משתמשת בהליכים בבית הדין הרבני לתועלתה בכך שמחד מבקשת שלום בית אך מצד שני משמרת את הסכסוך עם הנאשם וכל תלונתה הנה "המצאה אחת גדולה". הנאשם משלם משכנתא, אינו מתגורר בדירה, ישן ברכב על מנת שלא להתקרב אליה ולכן לאור שינויי הגרסאות אל מול גרסת הנאשם שהיתה עקבית יש לדחות את גרסתה.

נטען כי בין בני הזוג התנהלו ויכוחים והמתלוננת קנאה בנאשם ושאלה היה רוצה לתקוף אותה היה עושה זאת בביתם ולא בנוכחות בני משפחה. לכן יש לזכות הנאשם ולו מחמת הספק.

עובדות שאינן שנויות במחלוקת

5. מעדויות הנוגעים בדבר עולות עובדות שאינן במחלוקת כדלקמן:

- בבוקר האירועים המפורטים בכתב האישום, יום שבת, התווכחו בני הזוג בין היתר על נושא הקשור בטענת המתלוננת כי הנאשם מקיים קשר כלשהו עם מי שהיתה חברתו בעבר, ולאחר הויכוח הנאשם עזב את המקום (עדות המתלוננת עמוד 3 שורה 8).

- הנאשם הגיע לבית הורי המתלוננת במוצאי שבת 9/7/11, שם ביקש הנאשם מאת המתלוננת מפתחות הרכב והתפתח ויכוח נוסף מאחר שהמתלוננת ביקשה ממנו כסף עבור הילד המשותף (עדות מתלוננת עמוד 4 שורות 1-2).

6. מנקודה זו קיימת מחלוקת בין הצדדים- האם הנאשם תקף את המתלוננים כמתואר בכתב האישום או שמא הוא זה שהותקף.

7. מטעם המאשימה העידו המתלוננת, אביה ואחיה וכן השוטר שחקר את העדים. הנאשם העיד לעצמו.

פרשת התביעה

8. המתלוננת, גברת נ. מ. העידה בעדותה הראשית כך:

"זה היה במוצאי שבת, הייתי אצל ההורים שלי עם הילד, ישבנו במרפסת. הוא בא לקחת את מפתחות הרכב, היה לנו ויכוח והוא תפס אותי בכתף שמאל באגרופים וניסה למשוך את המפתחות בכח, אחי ניסה

להפריד בינינו והוא נתן לו בעיטות, ואחר כך אבי ניסה להפריד כדי שהוא ילך והוא נתן לו מכות בצלעות בצד ימין באמצע והוא ברח. אחר כך הוא אח שלו רץ לכיוון הבית שלו עם סכין והנאשם היה אחרי ומאחר והייתי עם תינוק בן 3 חודשים פחדתי ורצתי הביתה. נכנסנו הביתה כולנו וסגרנו את הדלת והוא אמר לאחי מהחלון "חכה אני אתפוס אותך" וגם לי הוא אמר ואז כבר הגיעה הניידת."

(עמ' 2 ש' 14-21).

9. אחיה של המתלוננת עת/2 מר ר. ב. העיד כך:

"ש. מסרת את ההודעה שלך במשטרה בקשר לאירוע שהיה ב 9.7. תספר על האירוע.

ת. זה היה במוצ"ש ישבנו במרפסת ואחותי החזיקה את הילד שלה, היה להם ויכוח עם בעלה לפני כן, הוא בא לקחת את המפתחות של הרכב, היא בקשה כסף לאוכל לילד, הוא אמר באוטו יש לי והיא אמרה אין בעיה הוא התחמק מלהביא כסף ואז הוא ניסה לקחת בכח ונתן לה מכה בכתף. אני הדפתי אותו ממנה שלא ימשיך להרביץ לה כי היא היתה עם תינוק בן 3 חודשים בידיים. ואז הוא תקף אותי והביא לי אגרופים ובעיטות בכל הגוף ואבא שלי ניסה להפריד להרחיק אותו שלא יוצר מצב של יותר אלימות להגן, הוא יצא מהמרפסת שישבנו בה התקשר לאחיו ואח שלו רץ עם סכין לכיווננו ואבא שלי משך אותנו לכיון הבית ונעל את הדלת.

ש. כשאבא שלך מנסה להפריד תספר מה קורה.

ת. הוא הביא לו מכה חזקה בצלעות ובעיטה לאצבע אם אני לא טועה. "

(עמ' 7 ש' 14-24).

10. אביה של המתלוננת עת/3 מר י. ב. העיד:

"ש. הגעת למסור עדות ב 9.7. לגבי אירוע של הבת תספר מה קרה.

ת. זה היה במוצ"ש, אם אני זוכר טוב, ישבנו במרפסת אצלי בבית בסלון בחוץ במרפסת, אני אשתי הילדה נ. והנכד ור. הבן שלי. הוא גר ממולי וכנראה לא היה בבית, הוא בא במוצ"ש וביקש את מפתחות האוטו מהבת שלי נ. והיא אמרה לא אתן לך מפתחות תן לי כסף לקנות אוכל לילד כי לא דאג לילד. הוא חם מזג עצבני תקף אותה, הבן שלי קם להפריד אותה והוא תקף אותה, אני קמתי ובאת ללהפריד הוא השתולל ונתן לי מכה בחזה ובאצבע.

הוא הלך ואחרי כמה רגעים הוא חזר עם אחיו עם סכין ביד של אח שלו, השכנים ראו את זה, כל אחד מהשכנים היה במרפסת וראו את זה, הם רצו ל כיון הבית שלי, הכנסתי את כולם הביתה וסגרתי את הבית והזמנו את המשטרה שלא יקרה אסון יותר גרוע.

ש. אתה אמרת שהנאשם תקף את בתך ובנך. תספר פרטים.

עמוד 4

ת. הבן שלי בא להפריד , הוא תקף אותו ואני קמתי להפריד אותם והוא תקף אותי גם מכה בחזה ובאצבע. את הילדה הוא תקף אותה נתן לה מכה בכתף בוקס ומשך אותה, עבר הרבה הזמן מאז. את הבן שלי תקף נכנס בו ותקף אותו ושנהם "מתחבקים" נכנסתי ביניהם וקבלתי את המכה בחזה ובאצבע."

(עמ' 10 ש' 3-16)

11. הנאשם העיד לעניין האירוע בעדותו הראשית-

"יש לאבא שלה מרפסת והם ישבו במרפסת, באתי להגיד לנ. שבוע טוב, תביא לי את המפתחות של הרכב. היא אמרה אני לא נותנת לך את המפתחות עד שתתן לי 1000 ₪, עוד לא נתנה לי לדבר, אבא שלה קם ואמר תן לה 1000 שקל אם לא, לא תקבל את המפתחות של האוטו. אח שלה קם ואמר לא המפתחות של האוטו ולא 1000 שקל, יאללה עוף מפה. קפץ עלי, נתן כמה אגרופים טובים לראש, חנק אותי חזק ממש, הגעתי למצב שאני מאול, אוטוטו מאבד את ההכרה, אח שלה גדול ממני פי שתיים, חנק אותי, איכשהו הצלחתי להשתחרר ממנו, קיבלתי עוד 2 אגרופים טובים מאבא שלו לראש והצלחתי לברוח."

(עמ' 20 ש' 4-10).

דיון והכרעה

12. בפתח הדברים יש לזכור את הרקע הקיים למערכת היחסים שבין הצדדים. הנאשם והמתלוננת נמצאים בהליכי גירושין, קיים ביניהם נתק ומתח רב, בבסיסו עומדת בין היתר טענתה של המתלוננת שהנאשם בוגד בה. כמו כן בפי המתלוננת טענה לפיה הנאשם אינו משלם מזונות לבנם המשותף, הנאשם מצדו טוען שהמתלוננת לא מאפשרת להם להיפרד בצורה מכובדת.

13. אמנם אין מדובר בעדות יחידה של המתלוננת בלבד וקיימות 2 עדויות ראייה ישירות נוספות. יחד עם זאת, מדובר בשלוש עדויות של בני משפחה גרעינית אחת ולפיכך תיבחן עדותם בזהירות המתבקשת, זאת על רקע מערכת היחסים המתוחה כאמור.

14. מדובר באירוע נקודתי, שהתרחש בנקודת זמן מצומצמת יחסית. גם אם חלף זמן ניכר מהאירוע, היה מצופה מהעדים לזכור את עיקרי הדברים ומהלך האירועים גם אם לא באופן מושלם ומדויק. אולם, מצאתי סתירות ואי דיוקים בהצטברותם יחד, מקימות אותו ספק סביר הנחוץ לזיכוי הנאשם.

הכאת המתלוננת בכתפה השמאלית באמצעות מכות אגרוף

15. המתלוננת העידה כאמור כי הנאשם תפס אותה בכתף שמאל באגרופים ואילו בחקירתה הנגדית סיפרה

שהנאשם נתן לה אגרופים בכתף שמאל. אחיה של המתלוננת העיד כי הנאשם נתן לה מכה בכתף, ואילו אביה של המתלוננת העיד שהנאשם נתן לה מכה בכתף "בוקס" ומשך אותה.

אלא, שבחקירתו של האב במשטרה, שנערכה בסמוך לאחר האירוע (נ/3) האב לא הזכיר כלל כי הנאשם תקף את המתלוננת ונתן לה מכת אגרוף בכתף. יתרה מכך, האב נשאל במפורש: "ו. תקף את הבת שלך" והשיב: "אני לא ראיתי לא יודע" (עמ' 1 להודעה, ש' 15-18). הנה כי כן, האב שהיה נוכח במקום האירוע בביתו שלו ובסמוך למתלוננת ולנאשם, אמר באופן מפורש כי לא ראה שהנאשם תקף את בתו. האב חתם על הודעתו במשטרה ועל כך שאישר שההודעה הוקראה בפניו.

האב נשאל על סתירה זו והסביר כי היה בלחץ בשעת החקירה "אני לא יודע כתוב לא כתוב. אני אמרתי באותו ערב אחרי המקרה אדם מבולבל בלחץ לא רגוע" (עמ' 11, ש' 7-15). המתלוננת טענה שלא יתכן שאביה לא מסר במשטרה כי לא ראה את הנאשם תוקף אותה משום שהוא היה יחד איתם (עמ' 5, ש' 17-19). אולם גם בהודעה נוספת בה נחקר האב כחשוד (נ/5, מתאריך 21/7/11) לא ציין האב כי הנאשם היכה את בתו בכתף, אף שנשאל באופן ממוקד לענין זה.

לטעמי מדובר בסתירה משמעותית היוודת לשורשו של עניין. האב נחקר ממש בסמוך לאחר האירוע, בעוד שהאירועים "טריים" במחשבתו, ומצופה שהיה מצוין שהנאשם תקף את בתו בכתף כפי שטען בבית המשפט.

תקיפת האח ר. ב. באמצעות אגרופים ובעיטות בכל חלקי גופו וכן הכאת האב י. ב. בצלעות ובאצבע ימין

16. המתלוננת העידה כי ר. ניסה להפריד בינה לבין הנאשם והנאשם נתן לו בעיטות וכשאביה ניסה להפריד הנאשם נתן לו מכות בצלעות בצד ימין. ר. עצמו העיד כי הנאשם נתן לו אגרופים ובעיטות בכל הגוף וכשאביו ניסה להפריד "הוא הביא לו מכה חזקה בצלעות ובעיטה לאצבע אם אני לא טועה" (עמ' 7, ש' 23-24). האב העיד שהנאשם תקף את ר. וכשהוא נכנס ביניהם קיבל מכה בחזה ובאצבע.

אלא, שבהודעתו במשטרה (הוגשה בהסכמה נ/3) מסר האב י. ב. כך:

"ואז הוא התפרץ לכיוון שלה ואני מהפחד שלי פחדתי עליה ועל הילד והזזתי אותו ואמרתי תירגע ואז הוא בא לבן שלי ונצמד אליו לגוף שלו ואז באתי להפריד ביניהם ואז קיבלתי מכה מו. בצלעות ביד ימין ויש לי כאבים באצבע. הם רבו ביניהם ואז אני הצלחתי להפריד ביניהם ו. יצא מהמרפסת..." (נ/3, ש' 4-9).

ובעדויות בבית המשפט העיד: "את הבן שלי תקף נכנס בו ותקף אותו ושנהם "מתחבקים" נכנסתי ביניהם וקבלתי את המכה בחזה ובאצבע" (עמ' 10 ש' 14-16).

17. אם כן, מקריאת העדויות השונות כפי שנשמעו בבית המשפט, והשוואתן אל מול ההודעות במשטרה שהוגשו בהסכמה, לא מצאתי כי ניתן לקבוע ממצא עובדתי פוזיטיבי ברמת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי, קרי מעבר לספק סביר, באשר להשתלשלות העניינים העובדתית שתגבש את יסודות העבירות המיוחסות לנאשם.

18. לא מן הנמנע שדובר בתגרה הדדית שהתפתחה שכן האב י., שבמשטרה טען שלא ראה שהנאשם תקף את הבת שלו, הודה בבית המשפט שהוא הדף, וכדברי האח- דחף, את הנאשם כדי למנוע ממנו מלהתקרב

למתלוננת וכן בהמשך האח ר. והנאשם היו "מתחבקים" והוא נכנס ביניהם על מנת להפריד. גם כאן לא מן הנמנע שהאב קיבל מכה באופן אקראי עת שניסה להפריד, ולא באופן מכוון של הנאשם כלפיו.

19. לכך יש להוסיף שלא ניכרו סימני חבלה על המתלוננת, כך העיד השוטר שחקר אותה ולדבריו "אם היתה אומרת שיש עליה חבלות וזה היה נראה לעין אז הייתי מציין ומעביר את זה" (עמ' 14 לפרוטוקול). לעומת זאת, על הנאשם היו סימני חבלה כפי שציין השוטר "אני מבחין בשריטות מעל כף יד ימין מתחת לצוואר יש כתמים אדומים" (הודעת נאשם, עמוד 3).

20. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לספק סביר. חזקת החפות מחייבת שאין להרשיע אדם כאשר נותר ספק סביר באשמתו. לספק הסביר אין הגדרה מובנית. נאמר כי על השופט להאזין לקול מצפונו ולזכות את הנאשם, שעה שלאחר בחינת כללם של דברים אין הוא משוכנע כי המסקנה היחידה העולה הינה בדבר אשמתו של הנאשם, אלא נותר הוא עם ספקותיו אשר מונעים בעדו להורות על הרשעתו של הנאשם. באופן דומה, ספק סביר יכול לקום כאשר עולות תהיות לגבי עדותה של מתלוננת, ביחוד כשמדובר במערכת יחסים מורכבת ששררה בין המתלוננת לנאשם, אז יש לחפש ראיות נוספות לחיזוק גרסת המתלוננת.

בענין ע"פ 3676/11 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (2012)) בית המשפט העליון הורה על זיכוי נאשם, כאשר קבע כי לנוכח הבעייתיות בגרסת עדי התביעה, נותר ספק. כב' השופט הנדל מזכיר כי מצוות המחוקק היא לתחום מעין "רצועת בטחון" סביבה הרשעה, באופן שמקרים שאינם נחרצים דיים לאיבוא ובגדריה, גם אם מקיימות לחובת הנאשם ראיות משמעותיות, אלא שעדיין מתנדנדות כפופות המאזניים. נוכח ריבוי הגרסאות שבתיק שם, לרבות סתירות ואידיוקים שעלומעדותיות התביעה, נקבע שעדיין לאנעלה מכל ספק שקיימת אפשרות אחרת לגרימת החבלה, ולכן ההרשעה איננה בגדר אותה "רצועת בטחון" נמצא איפוא כי לא קל להגדיר את מהותו של הספק הסביר המביא לזיכוי נאשם מחמת הספק. מדובר באפשרות כלשהיא, גם אם בעלת משקל נמוך, לפיה חרף סך הראיות המפלילות, ייתכן שהנאשם לא עשה את המיוחס לו. אין זה עניין מדיד וברור. מדובר באותה תחושה פנימית, כי למרות החשדות הכבדים, קיימת אפשרות שהיא בתחום הסביר, להסבר אחר ובלתי מפליל של המסכת הראייתית בכללותה.

21. מן הכלל אל הפרט - כאשר בית המשפט מתבונן על מסכת הראיות שהובאה בפניו בתיק, ניתן להניח כי גרסתם של המתלוננת אביה ואחיה, יותר סבירה. עם זאת, אין די בכך שהגרסה יותר מסתברת ונותר ספק סביר באשמו של הנאשם. ספק זה נוצר כאמור נוכח מערכת היחסים המורכבת מטבעה וטעונה רגשות עזים ששררה בין הנאשם למתלוננת, ועל-כן מצווה בית המשפט לשוב ולבחון את עדויותיהן של הנפשות הפועלות בזהירות רבה כדי שלא נימצא מרשיעים את מי שלא חטא. אלא שכאמור כשמחפשים חיזוקים לעדות המתלוננות בעדויות של האב והאח, נמצאות גם שם סתירות שחלקן מהותיות ועל כן, לא מצאתי כי יש בעדויות הנוספות כדי לחזק את גרסת המתלוננת. אדגיש שוב כי יתכן וכל סתירה לכשעצמה לא היתה מקימה ספק אלא שהסתירות כולן יחד, בהצטברות למערכת היחסים הרעועה, לחבלות שנגרמו לנאשם, כל אלא במצטבר מקימים את אותו ספק סביר ממנו רשאי הנאשם ליהנות.

22. כך גם באשר לעבירת האיום המיוחסת לנאשם לפיה אמר למתלוננת - "חכי אני אבוא גם אלייך". המתלוננת העידה שהנאשם אמר לה: "חכי אני אתפוס אותך" (עמ' 2, ש' 19-20). אחיה ר. לא העיד על ששמע איום

כלשהו כלפיה (לא נשאל על כך) כך גם האב. נוכח הנימוקים לעיל לעניין העבירות הנוספות, הוריתי על זיכוי הנאשם מחמת הספק.

המזכירות תודיע לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט"ו אדר ב תשע"ד, 17 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.